

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2021 roku w sprawie wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego we W. w stanie spoczynku T. G. wniosków obrońców sędziego o odroczenie terminu posiedzenia na podstawie art. 80 § 2e ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych

postanowił:

uwzględnić wnioski o zmianę terminu posiedzenia.

UZASADNIENIE

Sędzia T. G. w dniu 18 stycznia 2021 roku ustanowił swoim obrońcą w postępowaniu immunitetowym adw. R. L., a w dniu 19 stycznia 2021 roku drugiego obrońcę, w osobie prokuratora R. W.. Obaj obrońcy, w dniach udzielenia im pełnomocnictwa do obrony, powołując się na wydane zaświadczenie lekarza psychiatry, załączoną dokumentację lekarską, fakt niedoręczenia sędziemu, którego dotyczy wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej jego odpisu oraz niemożność wzięcia udziału w posiedzeniu z uwagi na wcześniej wyznaczone obowiązki, wniesli o zmianę wyznaczonego na dzień 20 stycznia 2021 r. terminu posiedzenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na wstępie wskazać należy, iż niestawiennictwo sędziego T.G. na posiedzenie w dniu dzisiejszym uznać należy za usprawiedliwione, pomimo braku

udokumentowania go zaświadczeniem lekarza sądowego. Stosownie bowiem do treści art. 91 ustawy z dnia 16 kwietnia 2020 roku o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U.2020.695), w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 usprawiedliwienie niestawiennictwa przed sądem z powodu choroby nie wymaga przedstawienia zaświadczenia lekarza sądowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym. W chwili obecnej obowiązuje na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stan epidemii, wprowadzony Rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 roku (Dz.U.2020.491) co skutkuje możliwością usprawiedliwienia nieobecności także w inny sposób, niż wskazany w art. 117 § 2a k.p.k.

Rzecz jednak w tym, iż stawiennictwo na posiedzeniu immunitetowym nie jest obowiązkowe. Uprawnieni muszą być jedynie o nim powiadomieni, w tym także o skutkach niestawiennictwa. W orzecznictwie przyjęto, iż "niestawiennictwo sędziego na posiedzeniu w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, które nastąpiło z powodu niezdolności sędziego do udziału w takim posiedzeniu, nie wstrzymuje rozpoznania wniosku. (...) Uprawnienie sędziego do udziału w posiedzeniu aktualizuje się dopiero wtedy, gdy sędzia na takie posiedzenie się stawia" (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. SNO 49/17, OSNKW 2018, Nr 2, poz. 19). Przy rozpoznawaniu wniosku o zezwolenie na zatrzymanie sędziego nie ma zastosowania norma art. 117 § 2 k.p.k., zakazująca przeprowadzenia czynności procesowej w razie niestawiennictwa osoby uprawnionej z przyczyn usprawiedliwionych (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 r., sygn. SNO 27/12, Lex 1231619).

Argumentem co prawda drugorzędnym, ale potwierdzającym trafność powyższego stanowiska jest okoliczność, iż ustawodawca w postępowaniu delibacyjnym prymat nadał jego szybkości i sprawności, w szczególności zakreślając w art. 80 § 2d Prawa o ustroju sądów powszechnych 14-dniowy termin na rozpoznanie wniosku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2020 r., I DO 49/20, Lex nr 3080781).

Tak więc, usprawiedliwione niestawiennictwo sędziego objętego wnioskiem nie powoduje konieczności odroczenia posiedzenia.

Nie powoduje takiej konieczności także stan zdrowotny sędziego T.G.. Pomimo wykazywania poważnych dolegliwości zdrowotnych, może on realizować swoje uprawnienia, w tym korzystać z prawa do obrony, co też aktywnie w warstwie formalnej czyni, w dniach poprzedzających termin posiedzenia ustanawiając dwóch obrońców na potrzeby postępowania immunitetowego.

Bezwzględną przyczyną odroczenia posiedzenia w tym konkretnym przypadku nie musi też być niedoręczenie sędziemu T. G. odpisu wniosku. Sędzia nim objęty dysponuje wiedzą o terminie posiedzenia oraz tym, że wyekspediowano doń odpis wniosku prokuratora. Tymczasem, jak wynika z uzyskanych informacji, pomimo podwójnego awizowania tej korespondencji – w dniach 7 i 15 stycznia 2021 roku we właściwej placówce pocztowej w G., przesyłki sądowej nie odebrał, pomimo wiedzy co do charakteru i rodzaju przesyłanych mu dokumentów.

Powodem odroczenia posiedzenia nie jest też niemożność wzięcia w nim udziału przez obrońców sędziego. Jak wyżej wskazano, w postępowaniu immunitetowym szczególny nacisk położony został przez prawodawcę na szybkość rozpoznania wniosku. Trafnie podniósł prokurator na posiedzeniu, że przyjmując pełnomocnictwo do obrony, obrońca winien podjąć działania zmierzające do możliwości wzięcia udziału w posiedzeniu osobiście, bądź poprzez inną, zastępującą go osobę. Regulacje dotyczące udziału w posiedzeniu sędziego objętego wnioskiem stosuje się także do jego obrońców.

Biorąc jednak pod uwagę wszystkie powyższe zbiegające się okoliczności, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że celowe jest uwzględnienie wniosków i zmiana terminu wyznaczonego posiedzenia, celem zapewnienia sędziemu objętemu wnioskiem realizacji prawa do obrony w aspekcie także materialnym, w postaci realnej możliwości wypowiedzenia się co do treści wniosku. Powyższa decyzja ma jednak charakter wyjątkowy i wynika z ocenianych łącznie okoliczności, spośród których, jak stwierdzono wyżej, żadna nie mogłaby samodzielnie stawić powodu odroczenia terminu posiedzenia.

W związku z powyższym sąd postanowił jak w sentencji.

